

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Frygt og Bæven

Citation: Kierkegaard, Søren: "Frygt og bæven", i Kierkegaard, Søren: *Frygt og bæven*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard02val-shoot-idm140578677463072/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Frygt og bæven

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

faae det at vide, at han maa troste sig ved sin Ungdom.» Han havde stodt Kniven i sit eget Bryst. Han var bleven beundret i Verden, og hans Navn skuide ikke være glemt; men Eet er, at blive beundret, et Andet, at blive en ledende Sjerne, der frelser den Ængstede.

Men Abraham troede. Han bad ikke for sig, at han maatte bevæge Herren, det var kun da den retfærdige Straf udgik over Sodoma og Gomorra, at Abraham traadte frem med sine Bonner.

Vi læse i hine hellige Skrifter: »og Gud frustede Abraham, og sagde: Abraham, Abraham hvor er Du? men Abraham svarede: her er jeg.» Du, til hvem min Tale henvender sig, var det saaledes Tilfælde med Dig? Naar Du langt borte saae de tunge Tilskikkelser nærme sig, sagde Du da ikke til Bjergene, skjuler mig, til Hoiene, falder over mig? Eller var Du stærkere, flyttede dog ikke Foden sig langsomt hen ad Veien, længtes den ikke ligesom tilbage efter de gamle Spor? Naar der blev kaldet ad Dig, svarede Du da, eller svarede Du ikke, maaskee søgte, og hvidskende? Ikke saaledes Abraham, glad, freidig, tilhidsfuld, hoit svarede han: her er jeg. Vi læse videre: »og Abraham stod aarle op om Morgenen.» Som var det til en Fest, saaledes ilede han, og aarle om Morgenen var han paa det aftalte Sted, paa Morija Bjerget. Han talte Intet til Sara, Intet til Elieser, hvo kunde ogsaa forstaae ham, havde Fristelsen ikke ved sit Væsen taget Tausheds Lofte af ham? »Han klovede Brændet, han bandt Isak, han antændte Baalet, han drog Kniven.» Min Tilhorer! Der var mangen Fader, der troede i sit Barn at miste, hvad ham var kjerrest i Verden, at berøves ethvert Fremtids Haab; men der var jo dog Ingen, der i den Forstand var Forjættelsens Barn, som Isak var det for Abraham. Der var mangen Fader, der mistede sit Barn, men saa var det jo Gud, den Almægtiges uforanderlige og urandsagelige Villie, hans Haand tog det. Ikke saaledes med Abraham. Ham var en tungere Prove forbeholdt, og Isaaks Skjebne var med Kniven lagt i Abrahams Haand. Og han stod der, den gamle Mand med sit eneste Haab! Men han tvivlede ikke, han skuede ikke angstelig til Hoire eller Venstre, han udfordrede ikke Himlen ved sine Bonner. Han vidste, det var Gud den Almægtige, der prøvede ham, han vidste, det var det tungeste Offer, der kunde fordres af ham; men han vidste ogsaa, at Intet Offer var for tungt, naar Gud fordrede det – og han drog Kniven.

Hvo styrkede Abrahams Arm, hvo holdt hans Hoire oploftet, at den ikke sank afmægtig ned! Den, der seer derpaa, han bliver lammet.